

младъ и неопитенъ момакъ, не послушахъ бащините си съвѣти, а останахъ при овчерете, които въ това време свирѣха, пѣха и веселѣха са. Азъ още отъ малко дѣте обичахъ да слушамъ гласътъ на кавалътъ. Тая свирка е способна да умилостиви и най-жестоките сърца. Въ пѣсните кавалътъ твърде чѣсто са нарича „меденъ“, но азъ и до днесъ още не зная отъ какво произхожда тая дума: отъ мѣдъ (бакжръ) ли или отъ медъ? Азъ мисля, че тая дума произхожда отъ медъ, защото кавалътъ свири сладко или медено. Въ онова време, когато ние са веселѣхме, на насъ нападна една въоружена турска чета и влѣзе въ колибата ни. Нашите момци са не защитаваха, а предадоха са като жени. Турците ограбиха сичко, щото намѣриха въ колибата; а мене и двамина отъ нашите овчере вързаха и заведоха ни съ себѣ си. Предъ зора овчерете бѣха пуснати, но турците имъ заръчаха да кажатъ на баща ми да имъ испроводи хиѣдо жълтици. »Ако Иванъ ни не прати хиѣдо жълтици, то нека дойде на Ройна-планина и да събере на синътъ си костите«, рѣче единъ отъ турците. Овчерете са върнаха при баща ми и разказаха му какво сж видѣле, какво сж чуле и какво сж испитале. Тогава баща ми зе малъ пушката си и отишалъ да ма тжрси. Когато достигнахме до едно мѣсто, което са нарича Еийова-гора, то изведнашъ гръмна една пушка и единъ отъ хайдучите падна на земята. Когато другите турци видѣха своятъ другаринъ мъртавъ, то ма оставиха и побѣгнаха. Побѣгнахъ и азъ. Когато бѣгахъ, то чухъ гжлготевизи и пошържни, но азъ бѣхъ вече далече.